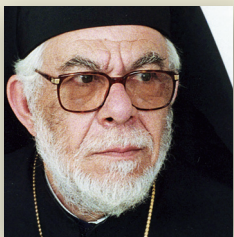

Η Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως

Διακονία ευθύνης και μαρτυρίας

Η Μεγάλη Εκκλησία όχι μόνο διαφύλαξε την ιδιαιτερότητα των λαών που κατήχησε και διακόνησε, αλλά καλλιέργησε και ανέδειξε τα ποιοτικά πολιτιστικά τους χαρακτηριστικά

Του Μητροπολίτη
Ιωαννίνων Θεόκλητου

«Επειδή δε κάποιοι παραβλέπουν, με εκκοσμηκευμένες θεωρήσεις, τη Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, καλύπτοντας επιδέξια στο λεκτισμό τον επάρατο εθνικισμό με πατριδοκάπηλες αλαζονικές δικολαβίες, ασ αναλογιστούν και όχι μόνον εκείνοι αλλά όλοι μας, τι έχουμε ως γένος ή ως έθνος στην Οικουμένη υψηλότερο και τιμιότερο και πολυτιμότερο του Οικουμενικού Πατριαρχείου»

ρίνεται απαραίτητο, στην απαρχή του κειμένου που ακολουθεί, να διευκρινίσουμε ότι η πρόσληψη του μυστηρίου της Εκκλησίας με εκκοσμηκευμένα κριτήρια, πέραν του ότι δεν οδηγεί στη βίωσή του, παράγει λόγο ατελέσφορο ή λόγο ακοινωνήτο και αυτό συνεπάγεται ακαταληψία, δηλαδή αδυναμία απλής κατανοήσεως των εκκλησιαστικών πραγμάτων και των κατ' ακολουθίαν προσεγγίσεών του. Η εκκοσμίκευση των εσχάτων, έτσι θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε την απουσία της ποιμαντικής διακονίας μας, αποκλείει την οδό προς την αλήθεια και τη σωτηρία. Αν αυτό θεωρηθεί ανούσιο ή περιττό, τότε τα πάντα έχουν χαθεί και είμεθα επιζήμιοι ως ποιμένες.

Ισως έτσι δικαιολογείται η απουσία ενδιαφέροντος και η κόπωση του κοινωνικού σώματος για τα εκκλησιαστικά πράγματα. Τα αναληθή κουράζουν και επειδή εύκολα καθιστούν αυταπόδεικτη την αυτογελοιοποίηση, δίκαια ο λαός δεν αφιερώνει χρόνο, αρκετά πολύτιμο στον καθένα, για αστείες ενασχολήσεις. Μακρηγορούμε, αλλά θεωρούμε ότι η αλήθεια σηματοδοτεί την άρνηση της λήθης για όσα, ακόμη και τώρα, παρότι αυτονόητα, διαστρέφονται ως «α-νόητα»! Τι είναι για την Ανατολική Εκκλησία των Οικουμενικών Συνόδων και της Παραδόσεως το Οικουμενικό Πατριαρχείο; Η Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως ή η Νέα Ρώμη είναι ο θεμέλιος λίθος επί του οποίου, μετά τους διωγμούς που εξαπολύοντο από την κοσμική εξουσία της Παλαιάς Ρώμης με την ειδωλολατρική της προσήλωση, καθίσταται η επί του αίματος των Μαρτύρων και των Ομολογητών Αγία Τράπεζα - Καθέδρα επί της οποίας εδράζει η νέα κοσμική εξουσία την ακαινοτόμητο Αλήθεια της Αποκαλύψεως ως βασικό άξονα αναπτύξεως και οικουμενικής Κατηχήσεως. Η Νέα Ρώμη αποδίδει στην Εκκλησία την Οικουμενική Της ευθύνη και αποστολή. Αυτή δε αναλαμβάνει τη διακονία και, αδιάλειπτα έως σήμερα, λειτουργεί το μυστήριο της κοσμικής - οικουμενικής Πεντηκοστής.

Η Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως με την επιφάνεια του Παναγίου Πνεύματος, του και Κυρίου της Ιστορίας, ορθοτομεί το λόγο της Αληθείας του Δομήτορά Της ασυμβίβαστα και με ποικίλο κόστος. Οι Οικουμενικές Σύνοδοι, θα μπορούσε να ειπωθεί, είναι Οικουμενικές γιατί η Μεγάλη Εκκλησία σεβάστηκε και ποτέ αυτό το χρέος δε διανοήθηκε να αποστεί. Οικουμενικό Πατριαρχείο και Οικουμενικές Σύνοδοι είναι ο οίνος και ο άρτος για τη συνεχώς τελούμενη Μεγάλη Λειτουργία της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στην ιστορία του κόσμου, γιατί ο Υιός γινώσκειται διά του Πνεύματος και ο Πατήρ αποκαλύπτεται διά του Υιού. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, διά των Αγίων και Μεγάλων Συνόδων, κανοναρχεί την επίσκεψη της ζωής της Εκκλησίας διά του Κανονικού Δικαίου, ως του φιλανθρώπου «νόμου της Χάρτις», ο οποίος καταργεί, ορθοδόξως βιούμενος και ερμηνευόμενος, τη δέσμευση στις αντιλήψεις και τις νοοτροπίες της Παλαιοδιαθηκικής Τορά.

Πλήθος νέων Μαρτύρων και Ομολογητών έρχεται, αιτία της μαρτυρίας της Αληθείας, να προστεθεί και να διαφυλάξει την Εκκλησία από κοσμικές νοοτροπίες, θύραθεν παρερμηνείες και εξουσιαστικές επιβουλές επί του καινού Σώματος του Χριστού. Να γιατί η Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως είναι Η Μεγάλη Εκκλησία, εκκλησία της δοξολογίας και της μαρτυρίας, εκκλησία της σταυρικής διακονίας και της στον Θεό και μόνο πίστεως και προση-

λώσεώς Της. Η εκκλησιολογία, ο της Εκκλησίας ακαινοτόμητος και ορθόδοξος λόγος, δηλαδή η διά του Υιού και Λόγου του Θεού γνησία και αληθής οδός σωτηρίας και μαρτυρίας, είναι κατάκτηση της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως.

Η Μεγάλη Εκκλησία όχι μόνο διεφύλαξε την ιδιαιτερότητα των λαών που κατήχησε και διακόνησε, αλλά και καλλιέργησε και ανέδειξε τα ποιοτικά πολιτιστικά τους χαρακτηριστικά. Δεν υπέταξε λαούς, διακόνησε λαούς, γι' αυτό και, παρά την ενιαία διοικητική μορφή της αυτοκρατορίας, δεν αρνήθηκε τα διάφορα εκκλησιαστικά καθεστώτα, τα οποία σεβάστηκε, χωρίς να αποπειραθεί να τα αφομοιώσει ή να τα απομειώσει.

Η Μεγάλη Εκκλησία δεν ανεζήτησε εξουσία, γιατί η εξουσία και η αναζήτησή της είναι ιδίον των αδυνάτων και των μικρών. Σε αντίθεση με την Παλαιά Ρώμη - την βιάζουσα την Ορθόδοξη εκκλησιολογία και νοσοφίζουσα την κοσμική εξουσία, την επιθυμούσα να καταστεί «Τρίτη Ρώμη» Ρώσικη Εκκλησία, και τις θυγατέρες «αυτοκέφαλες» Εκκλησίες ένιες των οποίων θεωρούν ότι η «διά κεφαλή» συνεπάγεται και νοοτροπία αντιεκκλησιολογικής συμπεριφοράς με «ιδίαν περί Εκκλησίας θεώρησιν» - και γι' αυτό κατονομάζονται και ως «κακοκέφαλες», η Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως αντιμετώπισε πάντα με εμμονή στις παραδεδομένες αλήθειες, σταυρικό κόστος, ύβρεις και χλευασμούς, χαλκευμένες διαδόσεις, υποκριτικές αγάπες, απατηλά λόγια, σχεδιασμούς αμφισβητήσεων, ανίερους συμμαχίες και ό,τι παράγεται από φαύλες κατώτερες επιθυμίες. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο δε γνωρίζει απλά ιστορία, είναι η ιστορία της Εκκλησίας, το πέρασμα του Αγίου Πνεύματος στην εκκλησιαστική ιστορία, και γι' αυτό πονά. Πονά γιατί οι μάρτυρες Του το στερεώνουν και το Άγιο Πνεύμα ομιλεί στο λήμμα της Πρωτόθρονης κατ' Ανατολάς Εκκλησίας με το πνεύμα και το αίμα των Μαρτύρων και των Ομολογητών. Η κατά Θεόν καλή αλλοίωσις έχει πόνο και η άρνησις να αποκρυσταλλωθεί η αλήθεια της εκκλησίας στη σκιά των νόμων του κόσμου τούτου, είναι τοις πάσι γνωστόν ότι διαφθείρει και καταστρέφει, γι' αυτό ο πόνος της Μητέρας Εκκλησίας είναι δικαιολογημένα πολλαπλός.

Εν τέλει, η Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως εμμένει στην πίστη της λειτουργικής φανέρωσης του Τριαδικού Θεού και ακλόνητα βιώνει τη μοναδική αλήθεια ότι ο μελισμός του Θεού Αρτου της σωτηρίου αληθείας, εμπειριέχει «το όλον» και η κλάσις δεν επιτρέπει σε κανένα να διαμορφώσει ιδίαν κακοκέφαλον και μισόκαλον περί Εκκλησίας θεώρησιν.

Επειδή δε κάποιοι παραβλέπουν, με εκκοσμηκευμένες θεωρήσεις, την Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, καλύπτοντας επιδέξια στον λεκτισμό τον επάρατο εθνικισμό με πατριδοκάπηλες αλαζονικές δικολαβίες, ασ αναλογιστούν και όχι μόνον εκείνοι αλλά όλοι μας, τι έχουμε ως γένος ή ως έθνος στην Οικουμένη υψηλότερο και τιμιότερο και πολυτιμότερο του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Αν κάποιοι πολιτικοί κοντόφθαλμα και υστερόβουλα, ίσως, δεν το αποδέχονται, πώς να τους εγκალέσουμε, όταν εμείς οι ίδιοι γλοιωδώς τους κολακεύουμε και τους επιτρέπουμε να αποδυναμώνουν και να αφυδατώνουν, με διπλωματικό και δόλιο τρόπο, το Οικουμενικό Πατριαρχείο; Και αν αυτοί δεν αισχύνονται, εμείς πώς δεν το αισθανθήκαμε ακόμη;

Τελικά «ζει Κύριος ο Θεός» και μείζονα τούτων των κακών οψόμεθα...!